

Daniels bok – nummer ett hundre og syttifire

Profetiske innsikter og guddommelige åpenbaringer: En forståelse av Daniels syn og dets implikasjoner for de siste dager

Jeff Pippenger
2024-04-04

Når vi tar for oss den tredje stedfortrederkrigen, fremstilt i vers tretten til og med femten, vil vi minne oss selv om hva som har ledet frem til disse versene. I kapittel ti mottar Daniel sitt siste syn, og idet han gjør det, blir han identifisert som en som forstår både de indre og de ytre profetiske synene. Det hebraiske ordet «dabar», som betyr «ord», er oversatt med «ting». I kapittel ni, da Gabriel kom for å gi Daniel forståelse av synet om de to tusen tre hundre dagene, ble det hebraiske ordet «dabar» oversatt med «sak».

Ja, mens jeg ennå talte i bønn, kom mannen Gabriel, som jeg hadde sett i synet i begynnelsen, flygende i hast og rørte ved meg ved tiden for kveldsofferet. Og han underviste meg og talte med meg og sa: Daniel, nå er jeg kommet ut for å gi deg innsikt og forstand. Da du begynte dine bønner, gikk ordet ut, og jeg er kommet for å kunngjøre det for deg; for du er høyt elsket. Så gi akt på ordet og forstå synet. Daniel 9:21–23.

Da Gabriel sa Daniel at han skulle «forstå saken og akte på synet», ble det hebraiske ordet «biyn» oversatt både med «forstå» og også med «akte på». Ordet betyr å skille mentalt. Gabriel underrettet Daniel om å foreta et mentalt skille mellom «dabar», oversatt som «sak», og «mareh», oversatt som «syn». For å forstå den tolkningen som Gabriel gav Daniel angående profetien om to tusen tre hundre år, skulle Daniel erkjenne forskjellen mellom det profetiske synet fremstilt som «saken» og det profetiske «mareh»-synet. «Saken», som er «dabar», med betydningen ord, representerer den ytre profetiske linjen, og «mareh»-synet representerer den indre profetiske linjen.

I Daniels kapittel ti er den første sannhet som åpenbares for den som studerer profetiene, at Daniel representerer Guds folk i de siste dager, som forstår både de indre og de ytre profetiske linjene.

I Kyros', Persias konges, tredje år ble et ord åpenbart for Daniel, han som ble kalt Beltsasar; og ordet var sant, men den fastsatte tiden var lang; og han forstod ordet og hadde innsikt i synet. Daniel 10:1.

«Tingen» er det hebraiske ordet «dabar», og «synet» er «mareh»-synet. Som profet representerer Daniel Guds folk i de siste dager, hvis fullkomne oppfyllelse er de hundre og førtifire tusen. Kyros' tredje regjeringsår plasserer Daniel i reformlinjen som begynte ved endens tid i 1989. I «de dager», som representerer historien fra 1989 til den snart kommende søndagsloven i De forente stater, sørget Daniel i tre uker. I reformlinjen for de hundre og førtifire tusen markerer sørgeperioden de tre og en halv dagene da de to vitnene i Åpenbaringen kapittel elleve ligger døde på gaten. Gaten i den store byen Sodoma og Egypt, hvor også vår Herre ble korsfestet, er også Esekiels dal med døde, tørre ben.

I kapittel ti blir Daniel forvandlet til Kristi bilde og berørt tre ganger før Gabriel utlegger synet som Daniel så. Synet frembrakte et skille mellom to klasser av tilbedere. Det evige evangelium frembringer alltid to klasser av tilbedere. Daniel representerte den klasse av tilbedere som fremstilles som de hundre og førtifire tusen, i motsetning til den klasse som flyktet i frykt for synet.

Før kapittel ti kom Gabriel tre ganger til Daniel for å tyde et syn. Han tydet synene i kapittel sju og åtte, som framstilte rikene i Bibelens profeti både i deres politiske tilsynekomst (kapittel sju) og i deres religiøse tilsynekomst (kapittel åtte). Deretter tydet Gabriel i kapittel ni den to tusen tre hundre år lange profetien. Gabriel kommer i kapittel ti for å fullføre tydningen som ble etterlatt ufullstendig i kapittel ni, og for å gi Daniel tydningen av synet som frambrakte de to klassene av tilbedere. Gabriel gir først Daniel en generell oversikt over synet i vers fjorten.

Nå er jeg kommet for å la deg forstå hva som skal hende ditt folk i de siste dager; for synet gjelder ennå mange dager. Daniel 10:14.

Synet av Kristus, som frembrakte to klasser av tilbedere, fremstiller det som skal komme over Guds folk i de siste dager. Tydningen av kapitlene sju og åtte var en tydning av den historie som ble fremstilt ved fremveksten og fallet av rikene i Bibelens profeti, illustrert henholdsvis ved rovdyr og helligdomsdyr. Tydningen av kapittel ni var en detaljert gjennomgang av de ulike profetiske tidsperiodene som er fremstilt innenfor profetien om to tusen og tre hundre år. På en eller annen måte framstilte synet av den herliggjorte Kristus i kapittel ti det som skal komme over Guds folk i de siste dager. Før Gabriel begynner på den detaljerte fremstillingen av historien, som er tydningen av synet av den herliggjorte Kristus, minner han Daniel om at han allerede har fortalt Daniel hva tydningen fremstiller.

Da sa han: Vet du hvorfor jeg er kommet til deg? Nå vil jeg vende tilbake for å stride mot Persias fyrste; og når jeg har dratt bort, se, da skal Grekenlands fyrste komme. Daniel 10:20.

Gabriel minner Daniel om at han i vers fjorten hadde sagt til Daniel at han var kommet for å gi ham innsikt i hva som skal komme over Guds folk i de siste dager, og han forventet at Daniel skulle plassere den følgende fremstillingen av den profetiske historien i den sammenheng. Daniel hadde søkt en særskilt forståelse fra den første dagen da han begynte å sørge.

Da sa han til meg: Frykt ikke, Daniel! For fra den første dag du vendte ditt hjerte til å forstå og til å ydmyke deg for din Guds åsyn, ble dine ord hørt, og jeg er kommet for dine ords skyld. Men fyrsten over Perserriket stod meg imot i tjueen dager; og se, Mikael, en av de fremste fyrstene, kom meg til hjelp, og jeg ble værende der hos Persias konger. Daniel 10:12, 13.

Etter Daniels tre uker med sorg så han synet av Kristus, som profetisk samsvarte med det synet av Kristus som Johannes på Patmos hadde vært vitne til.

Ingen ringere enn Guds Sønn viste seg for Daniel. Denne beskrivelsen ligner den som ble gitt av Johannes da Kristus ble åpenbart for ham på øya Patmos. Vår Herre kommer nå sammen med en annen himmelsk budbærer for å undervise Daniel om det som skulle skje i de siste dager. Denne kunnskapen ble gitt til Daniel og nedtegnet ved inspirasjon for oss, som verdens ende er kommet over.

De store sannheter som er åpenbart av verdens Forløser, er for dem som søker sannheten som etter skjulte skatter. Daniel var en gammel mann. Hans liv var blitt tilbrakt midt blant forførelsene ved et hedensk hoff, hans sinn tynt av et stort rikes anliggender; likevel vender han seg bort fra alt dette for å ydmyke sin sjel for Gud og søke kunnskap om Den Høyestes rådslutninger. Og som svar på hans bønner ble lys fra de himmelske saler meddelt for dem som skulle leve i de siste dager. Med hvilken inderlighet bør da ikke vi søke Gud, så han må åpne vår forstand til å fatte de sannheter som er brakt til oss fra Himmelen.

«Og jeg, Daniel, så synet alene; mennene som var med meg, så ikke synet; men en stor skjelvning falt over dem, så de flyktet og skjulte seg Og det ble ingen styrke tilbake i meg; for min skjønnhet ble i meg vendt til fordervelse, og jeg beholdt ingen styrke.’ Slik vil erfaringen være for enhver som er virkelig helliggjort. Jo klarere deres syn på Kristi storhet, herlighet og fullkommenhet er, desto mer levende vil de se sin egen svakhet og ufullkommenhet. De vil ikke ha noen tilbøyelighet til å gjøre krav på en syndfri karakter; det som har syntes rett og skjønt i dem selv, vil, i kontrast til Kristi renhet og herlighet, bare fremstå som uverdigg og forgjengelig. Det er når mennesker er skilt fra Gud, når de har meget utydelige forestillinger om Kristus, at de sier: ‘Jeg er syndfri; jeg er helliggjort.’»

«Gabriel viste seg deretter for profeten og talte således til ham: ‘Du Daniel, høyt elskede mann, gi akt på de ord jeg taler til deg, og stå oppreist; for nå er jeg sendt til deg.’ Og da han hadde talt dette ordet til meg, stod jeg skjelvende. Så sa han til meg: ‘Frykt ikke, Daniel; for fra den første dag du vendte ditt hjerte til å forstå og til å ydmyke deg for din Guds åsyn, ble dine ord hørt, og jeg er kommet for dine ords skyld.’»

«For en stor ære ble vist Daniel av Himmelenes Majestet! Han trøster sin skjelvende tjener og forsikrer ham om at hans bønn ble hørt i Himmelen, og at som svar på den brennende bønne ble engelen Gabriel sendt for å påvirke hjertet til Persias konge. Monarken hadde motstått inntrykkene fra Guds Ånd i de tre ukene mens Daniel fastet og ba, men Himmelenes Fyrste, overengelen Mikael, ble sendt for å vende hjertet til den gjenstridige kongen, så han kunne foreta en bestemt handling som svar på Daniels bønn.»

«Og da han talte slike ord til meg, vendte jeg mitt ansikt mot jorden, og jeg ble stum. Og se, en som lignet menneskenes sønner, rørte ved mine lepper Og sa: Du høyt elskede mann, frykt ikke! Fred være med deg; vær sterk, ja, vær sterk. Og da han talte til meg, ble jeg styrket og sa: La min herre tale; for du har styrket meg.» Så stor var den guddommelige herlighet som ble åpenbart for Daniel, at han ikke kunne utholde synet. Da tilslørte himmelens budbærer glansen av sitt nærvær og viste seg for profeten som «en som lignet menneskenes sønner». Ved sin guddommelige kraft styrket han denne mann av rettskaffenhet og tro til å høre det budskap som var sendt ham fra Gud.

«Daniel var en hengiven tjener for Den Høyeste. Hans lange liv var fylt med edle tjenestegjerninger for sin Mester. Hans rene karakter og urokkelige trofasthet overgås bare av hans hjertes ydmykhet og hans anger for Gud. Vi gjentar: Daniels liv er en inspirert illustrasjon av sann helliggjørelse.» Review and Herald, 8. februar 1881.

Daniels erfaring i kapittel ti representerer Guds folk i de siste dager, som i likhet med Daniel og Johannes forstår Jesu Kristi åpenbaring. Nøkkelen til å plassere Daniel i den profetiske historie hvor hans erfaring er forlagt, bygger på det forhold at han var i sorg, og at Mikael ble sendt ved avslutningen av de tjueén dagene. I det første verset nedtegner Daniel at han hadde forståelse av både de indre og de ytre synene i profetien. Før de tjueén dagene hadde Daniel en ufullstendig forståelse av de to synene, men med Gabriels tydning fatter Daniel fullt ut «tingen» og «synet» som ulike åpenbaringer.

«Da tiden nærmet seg for avslutningen av de sytti års fangenskap, ble Daniels sinn sterkt opptatt av Jeremias profetier. Han så at tiden var nær da Gud ville gi sitt utvalgte folk enda en prøvelse; og med faste, ydmykelse og bønn bønnfalt han himmelens Gud på Israels vegne med disse ord: ‘Herre, du store og fryktinngytende Gud, som holder pakten og miskunn mot dem som elsker ham, og mot dem som holder hans bud’; vi har syndet og gjort urett, og vi har handlet ugudelig og gjort opprør, idet vi har veket bort fra dine bud og fra dine dommer; heller ikke har vi hørt på dine tjenere profetene, som talte i ditt navn til våre konger, våre fyrster og våre fedre, og til hele folket i landet.’

Legg merke til disse ordene. Daniel forkynner ikke sin egen troskap for Herren. I stedet for å gjøre krav på å være ren og hellig, identifiserer han seg med de virkelig syndige i Israel. Den visdom som Gud meddelte ham, var like langt overlegent verdens vise menns visdom som lyset fra solen, som skinner på himmelen ved høylys dag, er klarere enn den svakeste stjerne. Likevel, gi akt på bønnen fra denne mannens lepper, han som var så høyt begunstiget av Himmelen. Med dyp ydmykelse, med tårer og med hjertesønderknuselse går han i forbønn for seg selv og for sitt folk. Han blottlegger sin sjel for Gud, idet han bekjenner sin egen usselhet og anerkjenner Herrens storhet og majestet.

«Hvilket alvor og hvilken glød kjennetegner hans bønner! Han kommer nærmere og nærmere Gud. Troens hånd rekker seg oppover for å gripe Den Høyestes aldri sviktende løfter. Hans sjel kjemper i angst. Og han har beviset for at hans bønn er hørt. Han kjenner at seieren er hans. Dersom vi som et folk ville be slik Daniel ba, og kjempe slik han kjempet, idet vi ydmyket våre sjeler for Gud, ville vi erfare like tydelige svar på våre bønner som dem som ble gitt til Daniel. Hør hvordan han fører sin sak fram for Himmelen domstol:»

«‘Min Gud, vend ditt øre hit og hør! Åpne dine øyne og se vår ødeleggelse og den byen som er kalt ved ditt navn; for det er ikke på grunn av vår rettferdighet vi bærer våre bønner fram for ditt åsyn, men på grunn av din store barmhjertighet. Herre, hør! Herre, tilgi! Herre, gi akt og grip inn! Dryg ikke, for din egen skyld, min Gud; for din by og ditt folk er kalt ved ditt navn. Og mens jeg ennå talte og bad og bekjente min synd og mitt folks synd, ... kom mannen Gabriel, som jeg hadde sett i synet ved begynnelsen, hastig flygende og rørte ved meg ved tiden for kveldsofferet.’»

«Mens Daniels bønn stiger opp, kommer engelen Gabriel hastende ned fra de himmelske forgårder for å fortelle ham at hans bønner er hørt og besvart. Denne mektige engelen er blitt sendt for å gi ham innsikt og forståelse — for å åpne fremtidige tidsaldres mysterier for ham. Slik ble Daniel, mens han oppriktig søkte å kjenne og forstå sannheten, ført inn i samfunn med Himmelen utsendte sendebud.»

«Guds mann ba ikke om en strøm av lykkelige følelser, men om kunnskap om den guddommelige vilje. Og han ønsket denne kunnskap ikke bare for seg selv, men for sitt folk. Hans store byrde gjaldt Israel, som ikke, i strengeste forstand, holdt Guds lov. Han erkjenner at alle deres ulykker er kommet over dem som følge av deres overtredelser av den hellige lov. Han sier: «Vi har syndet, vi har gjort urett ... Fordi våre synder og våre fedres misgjerninger er Jerusalem og ditt folk blitt til spott for alle dem som er omkring oss.» De hadde mistet sin særegne, hellige karakter som Guds utvalgte folk. «Hør nå derfor, vår Gud, din tjeners bønn og hans påkallelser, og la ditt ansikt lyse over din helligdom, som ligger øde.» Daniels hjerte vender seg med intens lengsel mot Guds ødelagte helligdom. Han vet at dens fremgang bare kan bli gjenopprettet når Israel omvender seg fra sine overtredelser av Guds lov og blir ydmykt, trofast og lydig.»

Som svar på hans bønn mottok Daniel ikke bare det lys og den sannhet som han og hans folk hadde størst behov for, men også et syn på framtidens store begivenheter, helt fram til verdens Forlørsers komme. De som hevder å være helliggjort, samtidig som de ikke har noe ønske om å granske Skriftene eller å kjempe med Gud i bønn for en klarere forståelse av Bibelens sannhet, vet ikke hva sann helliggjørelse er.

«Alle som tror Guds ord av hjertet, vil hungre og tørste etter kunnskap om hans vilje. Gud er sannhetens opphav. Han opplyser den formørkede forstand og gir menneskesinnet kraft til å fatte og forstå de sannheter som han har åpenbart. »

«Daniel talte med Gud. Himmelen ble åpnet for ham. Men den høye ære som ble gitt ham, var resultatet av ydmykelse og alvorlig søken. Han tenkte ikke, slik mange gjør i vår tid, at det ikke betyr noe hva vi tror, dersom vi bare er oppriktige og elsker Jesus. Sann kjærlighet til Jesus vil føre til den mest nøye og alvorlige gransking av hva som er sannhet. Kristus ba om at hans disipler måtte bli helliget ved sannheten. Den som er for likegyldig til å foreta en alvorlig, bønnfull granskning etter sannheten, vil bli overlatt til å motta villfarelser som skal vise seg å bli hans sjels ruin.»

«På den tid da Gabriel besøkte ham, var profeten Daniel ute av stand til å motta videre undervisning; men noen få år senere, idet han ønsket å få vite mer om emner som ennå ikke var fullt ut forklart, vendte han seg på nytt til å søke lys og visdom fra Gud. 'I de dager sørget jeg, Daniel, i tre fulle uker. Jeg åt ikke noe velsmakende brød, og verken kjøtt eller vin kom i min munn, og jeg salvet meg ikke i det hele tatt Så løftet jeg mine øyne og så, og se, en mann kledd i lin, og om hans lender var et belte av fint gull fra Ufas. Hans legeme var som krysolitt, og hans ansikt var som et lyns skinn, og hans øyne som ildsluer, og hans armer og hans føtter lik glansen av skinnende kobber, og lyden av hans ord som lyden av en mengde.'»

«Ingen ringere enn Guds Sønn viste seg for Daniel. Denne beskrivelsen ligner den som ble gitt av Johannes da Kristus ble åpenbart for ham på øya Patmos. Vår Herre kommer nå sammen med en annen himmelsk budbærer for å lære Daniel hva som skulle finne sted i de siste dager. Denne kunnskapen ble gitt til Daniel og nedtegnet ved inspirasjon for oss, til hvem verdens ender er kommet.» Review and Herald, 8. februar 1881.

Tolkningen som Gabriel, «himmelens utsendte budbærer», brakte til Daniel, var fullførelsen av den tolkningen han hadde begynt å gi Daniel i kapittel ni. Metoden «linje på linje» krever at vi sammenholder tolkningen og de tilhørende omstendighetene i både kapittel ni og ti for rett å utlegge den profetiske fremstillingen. Det er i denne tolkningen at synene ved elvene Ulai og Hiddekel forenes.

Daniel hadde forstått ut fra Jeremias og Moses' bøker at Guds folks utfrielse var nær for hånden. Slik representerer Daniel Guds folk i de siste dager, som forstår at Guds folks endelige utfrielse er nær for hånden. Dette siste-tidsfolket vil erkjenne at de er blitt åndelig spredt, slik det er fremstilt ved Daniel, som var blitt spredt inn i slaveriet under de sytti års fangenskap i Babylon. Deretter vil de forstå at de, lik Daniel, må gi uttrykk for den respons på sin spredte tilstand som stemmer overens med botemidlet fremstilt ved «sju tider» i 3. Mosebok kapittel tjueseks.

Når den ydmykhetserfaring som er fremstilt ved Daniel, og som kreves av det botemiddel som er fremsatt i Tredje Mosebok 26, blir åpenbart i de siste dager, vil Guds folk i de siste dager ha sørget gjennom en bestemt tidsperiode. Denne tidsperioden avsluttes når erkeengelen Mikael stiger ned.

Vi vil fortsette dette studiet i den neste artikkelen.

Og dere skal gå til grunne blant hedningefolkene, og deres fienders land skal fortære dere. Og de av dere som blir tilbake, skal tæres bort i sin misgjerning i deres fienders land; også i sine fedres misgjerninger skal de tæres bort sammen med dem. Men dersom de bekjenner sin misgjerning og sine fedres misgjerning, i den troløshet som de viste mot meg, og også at de vandret imot meg, så at også jeg vandret imot dem og førte dem inn i deres fienders land — dersom da deres uomskårne hjerte blir ydmyket, og de da tar imot straffen for sin misgjerning: da vil jeg komme min pakt med Jakob i hu, og også min pakt med Isak, og også min pakt med Abraham vil jeg komme i hu; og landet vil jeg komme i hu. Landet skal også bli forlatt av dem og nyte sine sabbater mens det ligger øde uten dem; og de skal ta imot straffen for sin misgjerning, fordi, ja fordi de foraktet mine dommer, og fordi deres sjel avskydde mine forskrifter. Men likevel, for alt dette, når de er i sine fienders land, vil jeg ikke forkaste dem, heller ikke vil jeg avsky dem så at jeg gjør ende på dem og bryter min pakt med dem; for jeg er Herren deres Gud. Men for deres skyld vil jeg komme i hu paktene med deres forfedre, dem som jeg førte ut av landet Egypt for hedningefolkenes øyne, for at jeg skulle være deres Gud: Jeg er Herren. 3 Mosebok 26:38–45.